Η σωστή πλευρά της ιστορίας και το "χρυσόμαλλο δέρας "

με αντικείμενο τις σπάνιες γαίες

Η σωστή πλευρά της ιστορίας είναι το ιδεολόγημα της αντιρωσικής ρητορικής και προπαγάνδας στον ουκρανικό πόλεμο που επινόησε η δημοκρατική δύση έναντι του αυταρχισμού της Ρωσίας. Μοιάζει με τον μύθο για το χρυσόμαλλο δέρας που σύμφωνα με τον αποσυμβολισμό του μύθου ήταν πρόσχημα για μια εκστρατεία που είχε στόχο τη λεηλασία των χωρών της μαύρης θάλασσας από χρυσοθήρες. Το χρυσόμαλλο δέρας εν προκειμένω θα μπορούσε να συμβολίζει σήμερα τις δημοκρατικές αξίες το διεθνές δίκαιο, ωστόσο το ίδιο το χρυσάφι είναι σπάνιες γαίες που διεκδικούν πράξη όλοι οι ανταγωνιστές εμπόλεμοι στην περιοχή.

Ο μύθος έχει κάτι ανάλογο με τον τρωικό πόλεμο που έγινε δήθεν για την αρπαγή της ωραίας Ελένης ενώ, γνωρίζουμε ότι ήταν επί της ουσίας μια εκστρατεία κατάκτησης.

Οι αρχαίοι όπως γνωρίζουμε έμπλεκαν τους θεούς στους πολέμους να πολεμούν μαζί τους για νομιμοποίηση της εξουσίας τους, αντίστοιχα οι σύγχρονοι ιμπεριαλιστές εμπλέκουν τους κάλπικους ανθρωπιστές που χρηματοδοτούν τις πολύχρωμες επαναστάσεις -Βλέπε αραβική άνοιξη και ουκρανικό εθνικισμό με μύθους και παραμύθια για το λαό. Παράλληλα έχουν μια διεθνή κάστα διανοούμενους, δημοσιογράφους και αξιωματούχους που πλουσιοπάροχα αναπαράγουν και προσφέρουν μυθεύματα και ιδεολογήματα.

Ένα ιδεολόγημα μεγάλης έκτασης της συλλογικής δύσης ήταν «το τέλος της ιστορίας» που χρησιποιήθηκε τα τελευταία 30 χρόνια ως αφήγημα για την επέλαση του νεοφιλελευθερισμού, στη συνέχεια το ιδεολόγημα έγινε «η σωστή πλευρά της ιστορίας» ένα ανάλογο παραμύθι για τους λαούς που κρύβει τις Ιμπεριαλιστικές προθέσεις. Μην ξεχνάμε ότι οι νικητές γράφουν την ιστορία κι αν στη πορεία αλλάξουν οι νικητές την ξαναγράφουν.

Ενώ στην ουσία τα κίνητρα του πολέμου είναι υλικά οι προπαγανδιστές μιλούν για πολιτικές και ηθικές αξίες: δημοκρατία, διεθνές δίκαιο και για ηρωική αντίσταση στον αναθεωρητισμό των συνόρων. Στην πραγματικότητα όπως είπαμε το πραγματικό ενδιαφέρον είναι ορυκτός πλούτος της Ουκρανίας σε ένα πρόσφορο περιβάλλον διαφθοράς.

Ποιοι είναι οι βασικοί παίκτες της σύγκρουσης και τι επιδιώ κουν η κάθε πλευρά.

Οι Εμπόλεμοι προφαννώς είναι η Ουκρανία και Ρωσία και οι σύμμαχοι της Ουκρανίας ΗΠΑ και ευρωπαϊκή ένωση.

Η Ουκρανία, από την αρχή επιδιώκει ένα εθνικιστικό κράτος υποτάσσοντας πλήρως το ρωσόφωνο πληθυσμό (σε ένα ποσοστό 30-40%) που ζει στην Ουκρανία στερώντας τους κάθε δικαίωμα με τη στήριξη της λεγόμενης συλλογικής δύσης.

Η Ρωσία από την άλλη θέλει ακριβώς να μην αποκοπεί αυτό το κομμάτι από τις καταβολές του και την Ρώσικη εθνικότητα και να μην μπει η χώρα στο ΝΑΤΟ. Όπως λέει ο Πούτιν δεν θέλουμε και δεν διεκδικούμε τίποτα που δεν είναι δικό μας. Αλλά δεν θέλουμε επίσης να μας πάρουν τίποτα που ιστορικά και αντικειμενικά βάση του πληθυσμού είναι δικό μας.

Οι ΗΠΑ του Μπάιντεν και των δημοκρατικών ήθελε την επέκταση μέχρι τα σύνορα της Ρωσίας ενώ τώρα ο Τραμπ όπως δείχνει συμβιβάζεται και θέλει ειρήνη με αντάλλαγμα τις σπάνιες γαίες της Ουκρανίας.

Η ευρωπαϊκή ένωση συνεχίζει να επιδιώκει τον έλεγχο της Ουκρανίας και μεγάλο κομμάτι από τον ορυκτό της πλούτο και επειδή δεν το έχει εξασφαλίσει θέλει απελπισμένα να συνεχίσει τον πόλεμο ΄που στη πραγματικότητα έχει ήδη έχει χάσει.

Το ιδεολόγημα λοιπόν της «σωστής πλευράς της ιστορίας» για τη συλλογική δύση άρχισε να καταρρέει από τη στιγμή ο Πρόεδρος Donald Trump ζητάει άμεσα ειρήνη, απομυθοποιεί

τη σύγκρουση ζητώντας ρεαλιστικά μερίδιο από τις σπάνιες γαίες κι αυτό ως αντάλλαγμα για όσα έχουν ξοδέψει οι ΗΠΑ στο πόλεμο της Ουκρανίας.Προάγει έτσι τη συναλλακτική διπλωματία απογυμνώνοντας την προπαγάνδα από τα προσχήματα.
Και επιβάλλοντας την αντίληψη ότι οι business είναι πιο επωφελείς με συνθήκες ειρήνης για τα συμφέροντα της χώρας του παρά με τον πόλεμο από τον οποίο επωφελείται μόνο στρατιωτικό βιομηχανικός τομέας.

Με την εκλογή Τράμπ και την αλλαγή στάσης των ΗΠΑ στο Ουκρανικό οι ευρωπαίοι ηγέτες σύμμαχοι του ΝΑΤΟ΄, βλέποντας ότι, από αυτή τη συμφωνία ειρήνης εξασφαλίζονται μόνο τα συμφέροντα των ΗΠΑ, έχουν ξεσηκωθεί ζητώντας στην ουσία και αυτοί μερίδιο από τη σπάνιες γαίες, ενεργειακές πηγές και πρώτες ύλες με το πρόσχημα της δίκαιης ειρήνης. Το επιχείρημα είναι ότι δεν πρέπει να περάσει ο αναθεωρητισμός γιατί κινδυνεύει η ασφάλεια όλης την Ευρώπη. Ενώ στην πραγματικότητα εκείνο που κινδυνεύει η ασφάλεια της διεκδικούμενης λείας της από την Ουκρανία.

Ο Μακρόν, ο Στάρμερ και Φον ντερ Λαϊεν επισπεύδουν τις διαδικασίες για να φτιάξουν τον ευρωπαϊκό στρατό, δηλαδή το ΝΑΤΟ της Ευρώ πης, τώ ρα που το ίδια Αμερική με τον Τράμπ στο τιμόνι αμφισβητεί ΝΑΤΟ. Έτσι σ το μεγάλο θέατρο της πολιτικής ο Μακρόν απειλεί τον Πούτιν σαν νέος Ναπολέοντας . Ο Πούτιν απαντά σ τον Μακρόν υπενθυμίζοντας το . Βατερλώ « Ξεχνάς

τι έπαθε ο Ναπολέων στη Ρωσία

» Το μήνυμα απευθύνεται και προς Γάλλους και Γερμανούς και Βρετανούς. ¨Ολο το σκηνικό θελημένα ή αθέλητα προβάλει το δίκαιο του ισχυρού.

Οι ευρωπαίοι ηγέτες προβάλουν μόνο τον αναθεωρητισμό των συνόρων και κλείνουν τα μάτια ώστε να μη βλέπουν την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατά των Ρωσόφωνων της Ουκρανίας που προηγήθηκε για μια δεκαετία.

Απροσδόκητα για τη δύση ο προέδρος Τραμπ αλλάζει το αφήγημα τα πολιτικά δεδομένα. Γι α τον Τράμπ ο Πούτιν είναι αξιόπιστος συνομιλητής.

Έτσι η γεωπολιτική σύγκρουση μετασχηματίζεται πρώτα από όλα σε εμφύλια οικονομική σύγκρουση μέσα στις ΗΠΑ και γίνεται ενδοκαπιταλιστική. Από την μια πλευρά είναι οι νεοφιλελευθεροι διεθνιστές και από την άλλη εθνοκεντρικοί συντηρητικοί. Αυτό σημαίνει ότι τα συγκρουόμενα συμφέροντα δεν είναι μόνο μεταξύ κρατών και εθνών αλλά και μεταξύ πολυεθνικών εταιρειών, ολιγαρχών, βιομηχανικού κεφαλαίου και πλασματικού κεφαλαίου.

Η αντίθεση αυτή εκδηλώθηκε πρώτα εσωτερικά στην Αμερική μεταξύ δημοκρατικών και Τραμπισμού και επεκτείνεται και προς την Ευρώπη.. Ο Τραμπισμός διαχωρίζει την στρατηγική του από την Ε.Ε. Το ΝΑΤΟ αμφισβητείται.
Στο βάθος του ορίζοντα προβάλλει μια νέα Γιάλτα. Ξαναμοιράζεται ο κόσμος σε νέες σφαίρες επιρροής.

Ο τραμπισμός είναι νέο φαινόμενο μια νέα μορφή βοναπαρτισμού που δεν μας έχει συνηθίσει η Αμερική. Πρόκειται για νέο βοναπαρτισμό με λαϊκά ερείσματα που έρχεται να περιορίσει δραστικά τις δαπάνες της υπερεπέκτασης των globaliston και την

γραφειοκρατία του κράτους βρίσκοντας πρόσκαιρα έδαφος στην αντιμετώπιση του δημοσίου χρέους.

Έτσι είμαστε μάρτυρες μιας εποχής τεκτονικών συγκρούσεων και κοσμογονικών αλλαγών και βρισκόμαστε μπροστά σε ένα νέο παγκόσμιο σκηνικό. Το ρήγμα μεταξύ Αμερικής και Ευρώπης είναι βαθύ όσο στην Ευρώπη κυβερνούν οι φίλοι των «δημοκρατικών» της προηγούμενης κυβέρνησης της Αμερικής.
.Ο Τραμπ, ο mask, η Ιταλίδα πρωθυπουργός Τζόρτζια Μελόνι και ο Ζορντάν Μπαρντελά, πρόεδρος του Εθνικού Συναγερμού στη Γαλλία – επιβεβαιώνει ότι το CPAC οργανισμός των συντηρητικών στην Αμερική έχει μετατραπεί σε ένα διεθνές φόρουμ για τη σύγκλιση εθνικιστικών και λαϊκιστικών κινημάτων .

Πρόκειται κυρίως για εσωτερική σύγκρουση στη δύση καθώς διεξάγεται όχι μόνο ένας πόλεμος μεταξύ κρατών αλλά ένας εσωτερικός εμπορικός οικονομικός ενεργειακός πόλεμος συγκλονίζει την Ευρώπη και τις ηγεσίες τους που βρίσκονται σε παραζάλη. Το ουκρανικό ζήτημα είναι πλέον το θέατρο των επιχειρήσεων και της δοκιμασίας των ηγεσιών που αδυνατούν 3 χρόνια να δώσουν λύση.
Στο βάθος η πραγματική απειλή είναι η παγκόσμια κρίση δημοσίου χρέους και η διόγκωση των ανισοτήτων που τρομάζει τις ηγεσίες. Το χρέος που δεν μπορεί να εξυπηρετηθεί εάν δεν καταστραφεί μέρος αυτού ή δεν κουρευτεί. Ο πόλεμος καταστρέφει οι λίγοι κερδίζουν και χάνουν οι πολλοί.
. Ο πόλεμος δεν γίνεται για το χρυσόμαλλο δέρας των εθνικιστικών αξιών αλλά κυρίως για τις σπάνιες γαίες.